

החודש קיבל משורר ישראלי פרס בינלאומי. מעטים מכירים אותו. הנה.

מ אז שדניאל בן-רפאל סטבי / סקי, 26, זוכר את עצמו. הוא שר מע קולות הקוראים לו, מדברים עימו, מצפים לתשובותיו.

כבר בילדותו השיב לקולות האלה כטיבעיות גמורה, כמעשה המוכן מאיליו. וכך מצאו אותו הוריו עומד במרכז חדר-האורחים ומשוחח בעירנות עם אחד הקירות.

אביו של דניאל, ראש הקהילה היהודית באורוגוואי ועורך-דין מצליח, היה אחוז בהלה. הוא לקח את בנו בכורו לפסיכיאטר, שקבע: "הילד נורמלי, רק הנורמות שלך, אבא סטבסקי, שונות קצת מהנורמות שלו. הנה לו לשוחח עם הקירות כאוות-נפשו."

דניאל המשיך לשוחח עם הקירות והעצים, ועם כל חפץ אחר שהשמיע לו קולות.

משנה לשנה התרבו הקולות. אם

דניאל דומה להרצל

דניאל בילדותו
הוא זיבר עם הקיר

שנה וחצי אחר-כך, בתחילת דצמבר '85, זכה הספר בפרס ראשון בתחרות בינלאומית לשירה מיסטית שנערכה בפאריס. 316 ספרים מ-110 ארצות שונות הוגשו למארגני התחרות: המכון התיאולוגי של פרנדרו ריאלו פרדל מספרד, אירגון אונסקו והוותיקן.

בדיבריהם קבעו השופטים כי הפרס, בסך 26 אלף פרנקים צרפתיים, מוענק ל-סדר עקידת אבן הדממה. שהיא יצירה בעלת מסר אוניברסאלי, שירה נבואית אמיתית, בתוכנה ובלשונה.

"סדר העקידה הוא שירה מיסטית מפני שהוא מילא אחרי שני תנאים הכרחיים: מסביר סטבסקי, "הוא נולד מתוך השראה אלוהית והוא עוסק בחזיונות, נבואה ותוכחה הבאים לתקן את האדם."

נסיון רב יש לו, לדניאל, בכל הקשור לחזיונות והפיכתם לשירה. קודם להעקידה כתב את שער החזיונות וחורבנא - קינת קץ, המתחיל במלים: "חזון דניאל בן רפאל הכהן מירושלים היושב על הר המוריה תלפיות-היא באלף השישי ומלכות אמריקא הצפונית מושלים בישראל גם במעשי יהודה הבוגדת ליהודה המה מושלים ככוח הממוון והנה בימים ההם כי עד עלפון הגעתי אני מסבל המראות."

דניאל בן רפאל סטבסקי אינו נראה כנביא-זעם. גבה-קומה, שיערו ארמוני וחלק, משוך לאחור. לבוש בחולצת סריג, במיכנסי קורדרוי בהירים. לפר-נסתו הוא מתרגם כל מה שאפשר מספרדית לעברית ולהיפך.

לפני שנה וחצי נשא לאשה את אנה פורה, 27, סטודנטית לכיורכימיה. ביתם בשכונת תלפיות בירושלים, סמוך לביתו של ש"י עגנון, מצוייד בכל-טוב. מיטבח מודרני, מירפסת שטופת עציצים, חדר-אורחים ענק, חדר-עבודה מלא ספרים.

דניאל נראה כמו כל אדם. ובכל זאת הוא שונה. מזה חמש שנים הוא זועם בלהט על מצבו של העם היהודי בישראל, המשועבר לחומריות הערלה ולשילטון עריץ, ומנבא את הקמתה של

ומנעלים/ תחת פעימת הרוח השורפת/ ברוח הפועם/ צורחים אבן לעבר קול בלימה/ צורחים חצים של צל לעבר קול בלוס/ עדת מסתנוורים בחושך מזהחושך הוורם-כובש."

סופם באחרות שתביא לגאולה: "והיה אם זה-הידור כי מציית/ לפי חזון החד/ לקול בליישם וחוקיו/ בלתי-חומר רעש אלימות/ והיה כי דור הבא בארץ/ אותו אדם חדש באדמה אשר-טובה/ כי לא-דם ולא-רוצח יהיה/ כי נביאי גזע-אורדממה ליי כולם/ כי נביאי האחד במהלכם/ כולם אחד באדמה/ עובדי אור-ארוני/ להשיב אורו מאור-אורם/ אלי אינסוף הכלי-ישם סלה."

מיטבח ביתו בירושלים כדי להכין לעצמו סלט של תפוחי-אדמה. ובעוד הוא עסוק במלאכת הקילוף והקיצוץ, נשמע הקול בנהירות, בחוקה. אלא שהפעם לא היה זה הקול בלבר. מול פניו של דניאל הופיעו אותיות שתירגמו את הרברים לכתב.

התרגשות אחזה בדניאל, והוא החל לכתוב את מה ששמע וראה. כך, כמשך שלושה חודשים, נכתב ספר השירים סדר עקידת אבן הדממה. 110 עמ' רים, אלפיים שורות של חזון ונבואה. תחילתם במצבו הגרוע של עם ישראל: "הנה אנחנו היום/ עירום ועריה ואבן/ מלוא קליפות ומלבושים

בתחילה נשמעו רק מדי פעם, הרי שלאט-לאט הפכו לחלק קבוע משיגרת יומו של דניאל: הם נשמעו בבוקר, בערב, בזמן מנוחה או בעת פעילות.

לפעמים נכנס דניאל למצב של התרגשות, מאזין לקול כדריכות. לפי עמים מתעלם ממנו, או רומז לו: שוב פעם אחרת, רק אל תטריד אותי כעת.

"יהודה הבוגדת"

ב חודש יולי '84, חודש אחרי נישואיו לאנה, ניגש דניאל ל-

דניאל ואנה לומדים תורה.
עירום ועריה ואבן...

מדינה יהודית טובה יותר, אמיתית, רוחנית, תושבי המדינה היהודית, על-פי סטבסקי, יקימו את חוקי התורה הצרופים, יתייחסו זה לזה ולמיעוטים בכבוד, לא יאכלו בשר, יחיו חיים פשוטים המבוססים על חקלאות ומיסחר. ביום שבת ינוחו ובשאר הימים ישמרו בקפדנות על עשרת הדיברות. הם יהיו כה מוסריים ורוחניים, עד שלא יזרקו למימשל. כך יתחסלו משרדי-המשלה, מערכת-השיפוט והמיסר הרבני. כל אדם יידע בעצמו כיצר עליו לנהוג בכל מצב. ואם יחטא — ישפטו אותו שכניו.

"אני בעצמי כבר חי על-פי הכללים האלה," אומר דניאל, "מתייחס ככבוד לכל אחד, גם לאשתי, אומר רק דיברי